

ز بام آسمان نام کر خاک
اگر صیدی سیاهی هم آید پاک

تویی آن پست بر و مرغ سستیاخ
جز زان آشیان نگاه گشتی
که بود آشیان پرن کلخ
جو و نماند این مرگشتی

تعالی اید ز می تیوم وانا
فلک را انجمن افروز ز تخم
مرتب ساز صف جرج و ایر
بناف غنچه گل را ناف سوه
قصب بان عروسان باری
بلندی بخش بر سمت بلندی
کماه آمر ز زندان ترح خوا
این خلوت شب زنده دارا
بحر لطف او ابر بهار پر
دکان خود او با خوشه انی
ز شکرش بر شکر کام شکرانی
وجودش ان سرور ان است
اگر خورشید و ماه و انهار و
بمازل منت سستی نیامد

توانایی ده سر تا توانا
زمین را زینب انجم ده مبروم
فراز جارد و یوار عمار
ز گل بر شاهد گلبن جلی بند
قیام آموز سپهر و جو سپار
ببستی اکلن سر خود بسندی
بطاعت کیم برین یاکار
رفیق روز در محنت گذاران
کنند بهر زمین را آسپار
کنند فرس جمن از رقصا
ز بهرش ز بهر عیش تنخ حرا
که دوداره از وی نور است
قد در عرصه نابود شوی
که هست و هستی و هستی ده آمد